

Claudia LIPAN

„Prea devreme”...

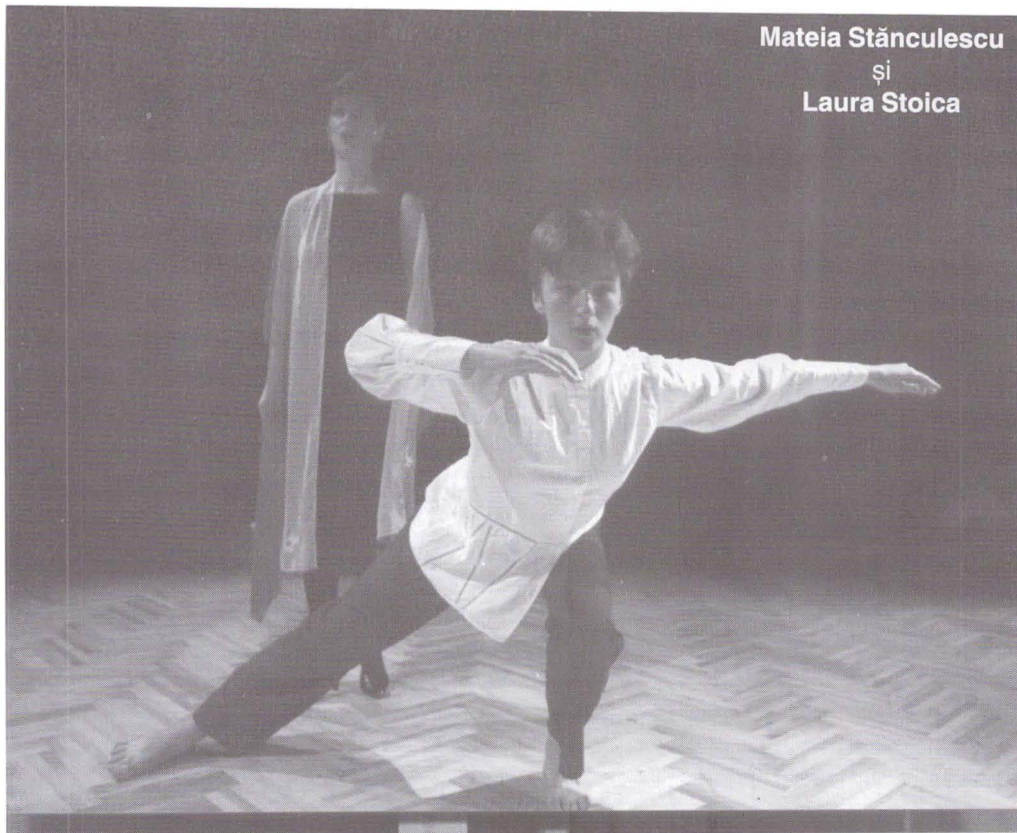
Primul spectacol al Centrului Multi-Art Dans este „dedicat tuturor celor care nu pot fi ei înșiși”. Fără să se înscrie într-un canon, spectacolul poate fi înțeles ca dans, teatru, sau teatru-dans, adaptat după sufletul și improvizațiile coregrafului Mihai Mihalcea. Povestea femeii cu nume de bărbat nu poate fi înțeleasă decât într-un mediu oriental, în care fiicele sunt repudiate în umbra rușinii, iar fiii sunt „un rău mai mic”. Disperarea mamei într-o casă plină de fiice schimbă identitatea ultimului copil. Închisă în propria cutie toracică, fata *Ahmed* se agață de un înveliș exterior, invizibil, fără identitate. Înveliș cu mișcări bruște, cu scoarță groasă încheștată pe mâini, pe trupul *Unuia* și *Aceluiași*. Laura Stoica, la primul rol după facultate, în ipostaza nara-torului, este vocea din spatele tăcerii reprimite. Ea aude, râde și cântă libertatea care nu i-a fost nici măcar sugerată. Este secundată de Mateia Stănculescu cu mișcări nisipoase, în ritualuri continue de spălare a trupului înșelat cu propria lui identitate. Formele genunchilor îndoțiți, a împingerilor neașteptate sau a rotațiilor violentează întrucâtva tăcerea personajului. Desprinderea lui lentă

dintr-un spațiu incandescent seamănă cu amintirile care trebuie să își piardă efectul.

Miracolul nașterii, rupt parcă în liniile grațioase ale Valentinei de Piante care își așteaptă propriul său miracol, dansatoarea urmând să nască în acest început de an. Mișcându-se în două ființe, „atingând două lumi, călcând două pământuri”, mama copilului de nisip rămâne ca un strop de ploaie – înviorat și apoi uscat într-o singurătate absolută. Comunicarea ei cu nou-născutul dă greș de la început, dar nu este privită ca un eșec. Amintirea mamei rămâne: cu frumusețea ei exotică și tristă, cu mirosul ei oriental de portocale coapte care alunecă într-un colț de scenă.

Cele patru fiice (Maria Baroncea, Carmen Riban, Ana Maria Pavel, Cătălina Gubandru) dansează tangouri islamice și curbe fredonate la întâmplare. Ele susțin ritmul intern al Mateei Stănculescu și echilibrul static al Laurei Stoica. Îmi pare rău că nu găsesc în program câteva cuvinte și despre muzica spectacolului. Îmi pare bine că regăsesc decorul și costumele Andreei Mincic, aburind sub lumina opacă a reflectorului alături de „puțin roșu, noduri și scârțâit de parchet”. Surpriza lui Mihalcea ni se dezvăluie pe întuneric. Intrarea în joc a bărbatului (și acela orb, sau chel) îmi pare demnă de mila spectatorului. Singular, într-o lume care i-a aparținut dar care dispare încetul cu încetul, îl face să devină neputincios, infirm și... hai să spunem:

Mateia Stănculescu
și
Laura Stoica

penibil. Orbecăind cu o lanternă pe formele goale ale eroinei, el (Florin Fieroiu) o cunoaște, dar nu o vede, devenind astfel un simplu ambalaj. Mihai Mihalcea schimbă istoria acestui mediu cu un singur personaj: acela care nu se poate opune libertății interioare a omului.

Văzut în contextul nostru european, spectacolul coreografului poartă ceva mai mult decât aroma locului din care provine. El este o poveste ce pune în mișcare o anumită frumusețe care țâșnește din tălpile goale ale acestor tineri talentați. Imposibil de închis în *Hammam*, dansatorii abandonează, rând pe rând, liniile clare, sigure, cotind în dreapta și-n stânga

pentru a găsi altceva. Am sentimentul că Mihai Mihalcea mai caută încă „Memoria corpului secret”, pretextul lui fiind ascuns în corpuri cu pași gesticulând „până la ultima scânteie, care te face să crezi încă în viață”. Și atunci am găsit și eu un pretext: acela de a se fi terminat prea devreme...

MAD, Solitude Project – Hammam / Prizonier în cutia toracică, după Tahar ben Jelloun. **Un spectacol de: Mihai Mihalcea. Decor și costume: Andreea Mincic. Cu: Laura Stoica, Mateia Stănculescu, Maria Baroncea, Carmen Riban, Valentina de Piante, Ana Maria Pavel, Cătălina Gubandru, Florin Fieroiu. Data premierei: 9 decembrie 2000.**